

NUA, VISTA PER DARRERE.

Un relat de: [ricardet](#)

(Platja solitària. Un home que no mira enlloc porta una urna. De sobte se li apareix una jove nua corrents per vora mar deixant a la seua vista el seu cos per darrere. Semblava una nimfa. L'home se n'adona i mira).

Nua, la vaig veure per darrere
tota nua com una gavina vora mar
com un miracle de vida i joventut.

Portava les teues cendres mortuòries.
La terra no serà la teua fossa
sinó que t'envolaràs entre la mar i el vent.
Esperava la penombra del capvespre
per no ser vist i la vaig descobrir
tan viva i al vent amb les seues cuixes
de verge i eixe culet tan apetitós.

Assegut en unes roques podia imaginar
els seus pits de pera amb els mugrons cap amunt
i el seu sexe cobert per un jardí de mates rutllades.
Per un moment, vaig pensar que eres tu de jove.

Per fi arribà el moment. Vaig destapar l'urna
i mentre cantava interiorment
"Ne me quitte pas" de Jacques Brel,
vaig lliurar la cendra a la brisa marina.
Em vaig quedar immòbil i pensatiu
fins que quasi es féu de nit.
Alcí els ulls per veure la xica nua,
però allí solament estava jo.
Tot desapareix i s'acaba
com aquesta xicona
que mai no sabré si realment va existir.

S'ha complert el teu desig,
cap cuc no mossegarà la teua pell.
Saps que no puc viure sense tu;
no vull ser un avi malalt i solitari.

L'home puja al cim del penya-segat
i es llança al buit en busca de pau.
Mentre cau se li apareix la nimfa nua.
"Sóc jo, amor meu que vinc per tu."
Es fonen en una abraçada màgica
i s'eleven cap a les estrelles
en un bes etern.